

Minä kaadun kohti valoa

Kuuntelen paljon radiota ajaessani. Aika kuluu nopeasti ja usein löytyy ohjelmista helmiäkin. Radion aamuhartauksista on tullut minulle tärkeitä hiljentymisen hetkiä. Saa vain olla ja kuunnella. Eräänä aamuna hartauden musiikiksi oli valittuna Tuure Kilpeläisen kappale Pelko pois. Jäin kuuntelemaan sanoitusta ja ihastuin tekstiin. Kertosäkeessä sanotaan: *"Pelko pois, menen päin sen seiniä. Ja halkeamista valo paljastuu. Pelko pois, pelko pois Ilman verkkoa ja valjaita. Minä kaadun, kaadun kohti valoa"*.

Vuoden kuluessa olemme jokainen saaneet kokea jotain hämmentävää ehkäpä pelottavaakin. Koronan myötä henkilökohtainen usko Jumalaan ja rukouksen voimaan on ollut koetuksella tai kun elämässä on tullut vastoinkäymisiä, joista ylipääseminen on tuntunut mahdottomalta. Siinä tilanteessa se on ollut raastavaa oman pienuuden myöntämistä ja hyväksymistä suuren edessä.

Jokaisella meillä on hyvin henkilökohtainen suhde Jumalaan ja rukoukseen. Kuitenkin rukouksessa Jumala on luvannut olla kanssamme. Hän tietää mikä sydäntämme painaa, miltä tuntuu, kun kaikki menee päin seiniä eikä turvavaljaita ja -verkkoa ole näköpiirissä. Mutta Jumala rohkaisee meitä Jes. 46:4 sanoin: *"Teidän vanhuutenne päiviin saakka minä olen sama, vielä kun hiuksenne harmaantuvat, minä teitä kannan. Niin minä olen tehnyt ja niin yhä teen, minä nostan ja kannan ja pelastan"*. Tämä on lupaus siitä, että vaikka kaadun, kaadun kohti rakkauden valoa. Se on turvallinen ja lämmin syli, jonne saa aina palata kaikkien taakkojen kanssa.

Marja Huuhtanen
Orimattilan seurakunta